

samme som Meningen med Udvalgets Flertals Forslag, og for saa vidt kan jeg just heller ikke sige Noget imod det. Men der er dog adskillige Mangler ved dette Forslag, hvorfor jeg ikke kan anbefale Thinget at vedtage det. For det Første er det i formel Henseende mindre heldig affattet, fordi det egentlig kommer i Strid med Begyndelsen af Paragrafen. Naar man nemlig læser § 9 i Loven af 21de Juni 1867, saa ser man, at der deri staaar, at Biveicens Anlæg og Vedligeholdelse skal i Reglen udføres enten ved Entreprise eller Licitation eller ved leiede Folk, men at vedkommende Sognesforstanderskab dog ogsaa kan bestemme, at Naturalarbejde skal anvendes i det nævnte Viemed. Hvis vi nu ville stille denne Bestemmelse overfor det første Stykke af § 23, saa se vi, at vi faae Bestemmelsen om Licitation to Gange. Dette er imidlertid en mindre væsentlig Indvending. Men derimod har jeg en anden Indvending, som er mere væsentlig, og det er, at der imellem det ærede Mindretals Forslag og Forslaget under Nr. 31 er den Realitetsforskjel, at ifølge dette Flertallets Forslag skal Betarbejde in natura fremtidig paahvile Hartkornsbrugerne alene, men efter Veiloven og altsaa ogsaa efter det ærede Mindretals Forslag skal den Gangdag af Husmænd og Indsiddere bibeholdes, som den nuværende Lovgivning tillader at bruge til Biveicens Grundforbedring. Dette er nu Noget, som dog vistnok er faldet bort paa de allerfleste Steder, og, naar man vil indromme Naturalarbejdets Bibeholdelse, bør man derfor i ethvert Tilfælde gaa ind paa, at det paahviler Hartkornsbrugerne alene. Endelig er der en tredje Mangel ved det ærede Medlems Forslag og derigjennem tillige en yderligere Realitetsforskjel mellem det og Flertallets Forslag. I Flertallets Forslag hedder det: „Hvor Betarbejdet i et Sogn hidtil er udført af Hartkornsbrugerne alene, . . . kan“ osv. Naar Betarbejdet der allerede er gaaet over til Licitation, vil det altsaa ikke derefter staa i Kommunens Magt at gaa tilbage til Naturalarbejde. Men, holde vi os efter det ærede Medlems Forslag til Veiloven, saa er der jo Intet i Veien for eet Aar at tage Naturalarbejde og et andet Aar Licitation. Licitation er jo nu imidlertid det Maal, som der skal

stræbes hen til, og er man derfor først kommen ud over Naturalarbejdet, bør man ikke kunne gaa tilbage dertil. — Jeg skal endnu tillade mig at gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til Flertallets Forslag under Nr. 31. Der skal i sammes 1ste Linie staa „Kommune“ i Stedet for „Sogn“. Hvorvidt den ærede Formand vil betragte dette som Noget, der kan rettes som en simpel Feilskrift, eller om han mener, at det først vil kunne rettes til 3die Behandling ved et særligt Ændringsforslag, skal jeg henstille, idet jeg kun fremhæver, at det er klart, at det er en Feilskrift, fordi Betarbejdet er kommunalt og efter Veiloven paahviler Kommunen som en Helhed og ikke de enkelte Sogne. — Ved mine Bemærkninger før ved Mindretallets Forslag under Nr. 32 glemte jeg at sige, hvad jeg dog finder mig foranlediget til at tilføie for min egen Skyld, at det ingenlunde er første Gang, at Mindretallet hører de anførte Indvendinger imod det fra min Side, da det jo vilde synes underligt og ikke vilde være rigtigt, om et Medlem af Udvalget overfor et andet først nu fremkom med saadanne Bemærkninger. Jeg har allerede udtalt dem tidligere overfor det ærede Medlem.

En stor Del af de følgende Ændringsforslag ere, som allerede af Formanden nævnt, kun ligesvømme Følger af Forslagene under Nr. 29 og 30 til § 23. — I § 24 af Lovforslaget er det jo bestemt, at der for de omhandlede Naturalkjørsler osv. skal ydes Betaling. Udvalget er entigt i her at gaa ind paa Betalingsprincippet, naar Naturalydelsene reduceres saa overordentlig betydelig, som det har foreslaaet, nemlig saaledes at der egentlig kun bliver Tale om Kjørser efter Læge og Jordemoder; thi saa har det ikke Noget at betyde. I Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at, naar der i § 27 af Regjeringen er foreslaaet en ny Fremgangsmaade ved Fordelingen af Kjørserne, nemlig saaledes, at Kjørseflisterne skulle udarbejdes paa Grundlag af Hestehold i Stedet for efter Reglerne i Forordningen af 26de Juni 1844, saa kan Udvalget ikke erkende, at det vilde være nogen heldig Fremgangsmaade. Det er i saa Henseende allerede udtalt i Betænkningen, at Hesteholdet ingenlunde stiger i Forhold